

Στην υποβάθμιση και την ιδιωτικοποίηση απαντάμε με αγώνες

Το “εκπαιδευτικό Μάαστριχτ”, η διαδικασία της Μπολόνια, κλείνει, φέτος, 10 χρόνια ζωής από τη μέρα που η Ευρωπαϊκή Ένωση έθεσε ως στόχο να λειτουργούν τα πανεπιστήμια σαν επιχειρήσεις. Φοιτητές αλλά και μαθητές των χωρών της Ευρώπης που βιώνουν τις συνέπειες της εφαρμογής της Μπολόνια αλλά και των συνολικότερων εκπαιδευτικών αναδιαρθρώσεων “γιόρτασαν” όπως άρμοζε την επέτειο αυτής της πολιτικής. **Της ευχήθηκαν χρόνια λίγα!** Στο **Βέλγιο** φοιτητές συνεχίζουν την καμπάνια συλλογής υπογραφών ενάντια στα υπέρογκα δίδακτρα που χρειάζεται να πληρώνουν για τις σπουδές τους, στην **Ισπανία** φοιτητές διατράνωσαν την

αντίθεσή τους στην εφαρμογή της διακήρυξης της Μπολόνια διεκδικώντας δημόσια και δωρεάν παιδεία. Στην **Ιταλία** οι κινητοποιήσεις ενάντια στο νόμο της υποβάθμισης και της ιδιωτικοποίησης 133/2008 συνεχίζονται και ξεπερνούν κάθε προηγούμενο, ενώ στη **Γερμανία** οι μαθητές “σήκωσαν κεφάλι” απαιτώντας ένα καλύτερο σχολείο.

Σε αυτό το φύλλο του “Οδηγητή” φιλοξενούμε άρθρο της μαθήτριας **σ.Ειρήνης Ζαρογιάννη** που φοιτά σε σχολείο της Στουτγκάρδης, ενώ αναδημοσιεύουμε και τη συνέντευξη που έδωσε στον “902-Αριστερά στα FM” και στην εκπομπή του “Ράδιο-Οδηγητή” ο **σ.Χρήστος Ξυπολιάς**, Γραμματέας της ΟΒ Βόρειας Ιταλίας της ΚΝΕ.

ΙΤΑΛΙΑ

Όχι στο νόμο 133/2008!

“Ο”: Τι είναι αυτό που κατεβάζει τόσους χιλιάδες Ιταλούς φοιτητές στο δρόμο;

Χρήστος Ξυπολιάς: Κινητοποιήσεις με την μαζικότητα αυτών του τελευταίου μήνα, είχαν να φανούν 30 χρόνια περίπου στην Ιταλία. Είναι ο νέος νόμος, ο ν.133, ο οποίος κινείται στις προσαγές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και έρχεται να κάνει μεγάλες περικοπές στη χρηματοδότηση για την παιδεία. Κόβουν από τα πανεπιστήμια 1,5 δισ. ευρώ για τα επόμενα πέντε χρόνια και 7,8 δισ. από τον προϋπολογισμό για την πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Αλλωστε, η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων προέρχεται κατά 40% από το κράτος και 60% από επιχειρήσεις. Με αυτό το νόμο, που έρχεται να επισφραγίσει την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης αφού αποτελεί συνέχεια της διαρκούς μείωσης της κρατικής χρηματοδότησης, η τριτοβάθμια εκπαίδευση περνά ουσιαστικά και νομικά, στα χέρια των επιχειρήσεων.

Παραδείγματα υπάρχουν πολλά και είναι τρανταχτά. Στο Τορίνο για παράδειγμα, η **General Motors έχει αγοράσει ένα μέρος του Πολυτεχνείου του Τορίνο**, όπου έχει φτιάξει στην ουσία τα γραφεία της. Προσλαμβάνει δηλαδή, κατευθείαν ερευνητές από το πανεπιστήμιο και τους βάζει να δουλεύουν με 6μηνα και ετήσια συμβόλαια. Οπως φαίνεται, προσπαθούν να κρατήσουν δέκα πανεπιστήμια, την ελίτ, για τα “παιδιά” τους.

Ο νόμος πιάνει και τη δευτεροβάθμια αλλά και την πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Ουσιαστικά, κόβουν τις ώρες διδασκαλίας στα σχολεία. Επιδιώκουν να φτιάξουν διαφορετικές τάξεις για τα παιδιά των μεταναστών. Προσπαθούν να περικόψουν τους καθηγητές, να αυξήσουν τον αριθμό των μαθητών ανά τάξη και να μειώσουν την υποχρεωτική εκπαίδευση από τα 18 στα 14 χρόνια. **Ακολουθούν, συνολικά, τις ντιρεκτίβες της Ευρωπαϊκής Ένωσης** που θέλουν παιδεία για λίγους, και τον μεγάλο όγκο να μην μπορεί να σπουδάσει, να είναι φθινό ευέλικτο εργατικό δυναμικό.

“Ο”: Με ποιο τρόπο αναδεικνύουν οι φοιτητές τα αιτήματά τους;

Χ.Ξ: Στην Ιταλία υπάρχει το πολύ σημαντικό πρόβλημα ότι δεν υπάρχει άσυλο στα πανεπιστήμια.

Ετσι, είναι πολύ δύσκολο να κρατήσεις μια κατάληψη. Εδώ, **για να κάνεις μια αφισοκόλληση χρειάζεται να πάρεις άδεια**, κατά κάποιον τρόπο! Ομως, με το κλίμα που υπάρχει τώρα, σε κάποια πανεπιστήμια, έχει σπάσει αυτό το πράγμα. Τα μαθήματα γίνονται κανονικά αλλά το βράδυ πραγματοποιούνται εκδηλώσεις, συζητήσεις, συνελεύσεις κ.τ.λ. Αλλωστε, οι ίδιοι οι φοιτητές που πληρώνουν χίλια και δύο χιλιάδες ευρώ δίδακτρα το χρόνο, δυσανασχετούν στην κατάληψη γενικών. Ακόμα, γίνονται μαθήματα από καθηγητές σε πλατείες, ανοιχτά σε όλους. **Υπάρχει επίσης, παρέμβαση από τους φοιτητές σε χώρους δουλιές.** Στο Τορίνο συγκεκριμένα, υπάρχει συμπίεση με τους εργάτες της FIAT. Όχι φυσικά με την ηγεσία του συνδικάτου αλλά με τη βάση αφού στην Ιταλία δεν υπάρχουν συνδικάτα που να έχουν ταξικό προσανατολισμό. Στη Ρώμη, υπάρχει συμπίεση με τους εργάτες της Alitalia, που βρίσκονται αυτές τις μέρες σε κινητοποιήσεις, αλλά πάλι μόνο με τη βάση αφού, για παράδειγμα, η ηγεσία του συνδικάτου της Alitalia υπέγραψε σύμβαση που έλεγε πως δεν μπορεί να γίνει καμία πρόσληψη εργαζομένου, ο οποίος να έχει έστω και έναν συγγενή άρρωστο!

“Ο”: Ο ρόλος του σοσιαλδημοκρατικού “Δημοκρατικού Κόμματος” και των ομοπολιτιστικών δυνάμεων ποιος είναι;

Χ.Ξ: Αυτοί θέλουν να ρίξουν την ευθύνη στον “κακό” Μπερλουσκόνι και την “κακία

δεξιά”. Το “Δημοκρατικό Κόμμα” είχε προσαθήσει, μάλιστα, να καλέσει σε δημοψήφισμα το οποίο, όμως, δεν έθιγε την ουσία του προβλήματος, ούτε τα βασικά μέρη του νόμου τα οποία στοχεύουν στην ιδιωτικοποίηση και την υποβάθμιση. Ειδικά στις αρχές των κινητοποιήσεων, αυτή ήταν μια πολύ επικίνδυνη κίνηση αφού μπορούσε να είχε στείλει πολύ κόσμο στο σπίτι του. Υπάρχουν, επίσης, κάποιες φοιτητικές παρατάξεις τις οποίες καθοδηγεί το “Δημοκρατικό Κόμμα”, αλλά αυτές δεν έχουν μεγάλη απήχηση στη νεολαία. Γενικά, οι Ιταλοί φοιτητές δεν έχουν εμπιστοσύνη σε κανένα κόμμα. Ούτε στην “Κομμουνιστική Επανάσταση” έχουν εμπιστοσύνη η οποία, άλλωστε, συμμετείχε στον κεντροαριστερό συνασπισμό της κυβέρνησης Πρόντι.

“Ο”: Ποιος είναι ο ρόλος των δυνάμεων της ΚΝΕ στην Ιταλία;

Χ.Ξ: Οι δυνάμεις της ΚΝΕ που βρίσκονται στην Ιταλία παρεμβαίνουμε αναδεικνύοντας τη ρίζα των προβλημάτων, τους πραγματικούς υπαίτιους, που για μας είναι η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης η οποία θέλει να διευκολύνει τα μονοπώλια. Πήραμε μια πρωτοβουλία στη Ρώμη ως ΚΝΕ Ιταλίας. Φτιάξαμε το δικό μας πανό που κατέδειξε την ευθύνη της ΕΕ και των βιομηχάνων στα προβλήματα, κάτι που ακόμα δεν ακούγεται έντονα στην Ιταλία.

GERMANIA

100.000 μαθητές σε σχολική απεργία!

Στη Γερμανία το εκπαιδευτικό σύστημα χωρίζεται σε 3 ταχύτητες. Στα Gymnasium τα οποία κατά κόρον απαρτίζονται από μαθητές που μετέπειτα συνεχίζουν στην πανεπιστημιακή εκπαίδευση, στα Realschule όπου ένα κομμάτι συνεχίζει σε θέσεις μαθητείας (επαγγελματικές σχολές) και τα Hauptschule που ουσιαστικά παράγουν ανειδίκευτο εργατικό δυναμικό. **Η επιλογή, σε ποιο σχολείο θα πάει ο κάθε μαθητής γίνεται στην τέταρτη τάξη του Δημοτικού!** Γίνεται δήθεν με κριτήρια επίδοσης, ουσιαστικά όμως γίνεται με κριτήριο το αν η τσέπη των γονιών μπορεί να αντέξει να στηρίξει τα παιδιά να φτάσουν ως το πανεπιστήμιο,

αφού μιλάμε για παιδιά δέκα χρονών. Όπως αναφέρουν οι Γερμανοί μαθητές στο αγωνιστικό πλαίσιο τους: «η κατάσταση γίνεται κάθε μέρα και χειρότερη παράλληλα με το άγχος και τη πίεση των εξετάσεων. Οι τάξεις γίνονται όλο και μεγαλύτερες επειδή δεν έχουμε καθηγητές. Όλοι γνωρίζουν πια πως η καλή παιδεία εξαρτάται όλο και περισσότερο από το πορτοφόλι των γονιών μας. Συχνά χρειάζεται να αγοράζουμε τα βιβλία μας, λόγω του σχεδίου υποχρηματοδότησης, ενώ οι μαθητές χρειάζονται και φροντιστήρια που δεν μπορούν όμως όλοι να πληρώσουν. Αυτό αυξάνει την επιρροή των εταιρειών στην εκπαίδευσή μας μέσα από χορηγίες

«Είμαστε εδώ, φωνάζουμε δυνατά, γιατί μας κλέβουνε την παιδεία»

Στις 12 Νοέμβρη ξεκίνησε σε όλη την επικράτεια της Γερμανίας μια σχολική απεργία, ενάντια στην εκπαιδευτική υποβάθμιση και υποχρηματοδότηση. Η "σχολική απεργία" οργανώθηκε από την επιτροπή αγώνα σχολείων (Schüleraktionskomitee) που υπάρχει εδώ και δύο χρόνια και απαρτίζεται από μαθητές και μαθήτριες που αγωνίζονται για καλύτερη παιδεία.

Προσπαθώντας να παρακινήσουμε και άλλους μαθητές, μαζεuthήκαμε νωρίς το πρωί μπροστά στα σχολεία και εξομήσαμε από τάξη σε τάξη, τονίζοντας πόσο σημαντικό είναι να παλεύεις για τα δικαιώματά σου. Χρησιμοποιούσαμε, μάλιστα γι' αυτό και τον στίχο του Μπρέχτ: «Όποιος παλεύει μπορεί να κερδίσει, όποιος δεν παλεύει έχει ήδη χάσει!» Μετά ξεχυθήκαμε στους δρόμους για να εκφράσουμε την οργή μας με συνθήματα όπως: «Είμαστε εδώ, φωνάζουμε δυνατά, γιατί μας κλέβουνε την παιδεία!»

Στη Στουτγκάρδη περισσότεροι από 8.000 μαθητές σε 36 σχολεία βρέθηκαν σε "απεργία". Μάλιστα οι μαθητές παρά τις προσπάθειες εκφοβισμού από τους διευθυντές μια μέρα πριν, δεν αποθαρρύνθηκαν. «Σύμφωνα με το άρθρο 8 του κανονισμού έχει καθένας

το δικαίωμα να διαδηλώσει. Ζούμε στον 21^ο αιώνα και έχουμε το δικαίωμα ελευθερίας του λόγου κάθε στιγμή» μας είπε ένας μαθητής του τεχνικού σχολείου. Στο Βερολίνο 10.000 μαθητές και μαθήτριες, 6.000 στο Αμβούργο, 7.000 στη Βρέμη, και στο Μπρουνσβαϊγκ 8.500! Στο Κιελ, στο Ρόστοκ και στο Μόναχο απήργησαν από το μάθημα γύρω στους 5.000 μαθητές, στο Ολντενμπουργκ, 4.000. Στο Χεσεν, στο Κάσελ και στη Φρανκφούρτη ήταν περίπου 10.000. Ακόμα και η ομοσπονδία καθηγητών (GEW) στήριξε την απεργία. Σύμφωνα με την GEW απήργησαν περισσότεροι από χίλιοι καθηγητές.

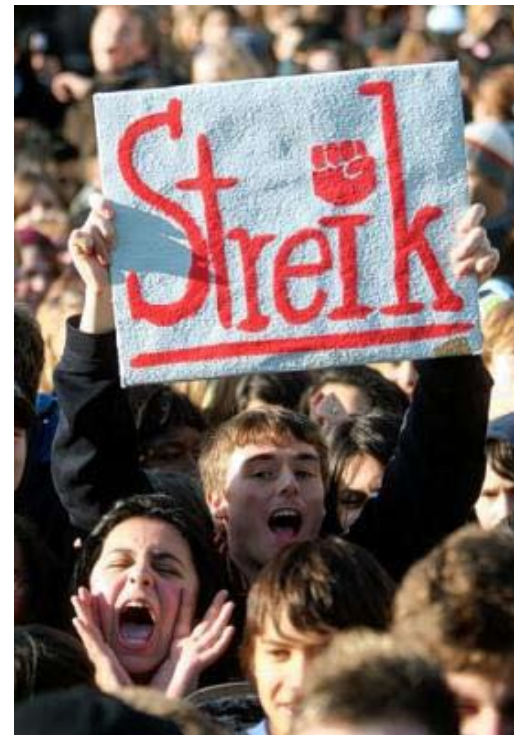
Περισσότερα χρήματα για την παιδεία

Οι μαθητές διεκδικούμε περισσότερα χρήματα για την παιδεία. Γιατί να τα δίνουν

για την κατασκευή μαχητικών αεροσκαφών (τύπου Eurofighters) που κοστίζουν 20 εκατ. ευρώ; **Πλέον οι μαθητές δεν πιστεύουμε την κυβέρνηση που μας λέει τόσο καιρό πως δεν υπάρχουν χρήματα.** Δεν μπορεί τα χρήματα που έδωσαν στις τράπεζες να εμφανίστηκαν δια μαγείας! Και τι γίνεται τώρα με τις ελλείψεις στα σχολεία μας, μερικά εκ των οποίων δεν έχουν χρήματα ούτε για σαπούνι, ούτε καν, για χαρτί υγείας; Ακουσα μια μητέρα να λέει: «Είναι αδιανόητο να πρέπει να παίρνουν οι μαθητές χαρτί από το σπίτι!»

Οι μαθητές απαιτούν την πρόσληψη περισσότερων καθηγητών καθώς και το να γίνεται μάθημα σε μικρότερες αριθμητικά τάξεις. Διεκδικούν επίσης, την κατάργηση των διδασκων και της πολυδιάσπασης των σχολείων.

«Η παιδεία είναι δικαίωμά μας και δεν μπορεί να εξαρτάται από το πορτοφόλι των

γονιών μας. Τα βιβλία πρέπει να παρέχονται από το κράτος. Αλλιώς, δεν μπορεί ο καθένας μας να πληρώνει την ακριβή "φροντιστηριακή βοήθεια" που είναι όμως απαραίτητη όταν ένας δάσκαλος στο σχολείο είναι φορτωμένος με 35 παιδιά και δεν μπορεί να ασχοληθεί με τον καθένα ξεχωριστά. Γιατί να μην μπορούμε τουλάχιστον να έχουμε δωρεάν ενισχυτική διδασκαλία όταν την χρειαζόμαστε;» είπε ένας μαθητής του Realschule.

Στη συνέχεια θα προσπαθήσουμε να φτιάξουμε σχολικές επιτροπές σε όλα τα σχολεία για να δυναμώσει έτσι ο αγώνας.

Ειρήνη Ζαρογιάννη,
μέλος της Ν.Ο Γερμανίας της ΚΝΕ

«Η παιδεία είναι δικαίωμα μας και δεν μπορεί να εξαρτάται από το πορτοφόλι των γονιών μας»

Είτε με σοσιαλδημοκρατικές είτε με νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, είτε με κυβέρνηση συμμαχίας και των δύο εκφραστών του συστήματος, η πολιτική τους είναι η ίδια, εφαρμόζεται με τον ίδιο τρόπο έχει την ίδια προέλευση, την Ευρωπαϊκή Ένωση και τα ίδια θύματα, τα παιδιά της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, όλο το λαό. Τα παραδείγματα που μας έρχονται από τις χώρες της Ευρώπης δείχνουν πως οι φοιτητές και οι μαθητές δεν ανέχονται άλλο αυτήν την πολιτική, απαιτούν και αγωνίζονται για ένα άλλο σχολείο, για μια άλλη παιδεία, χωρίς ταξικούς φραγμούς, χωρίς ιδιωτικοοικονομική λειτουργία, για δημόσια και δωρεάν μόρφωση για τα παιδιά του λαού.